

Sygn. akt VI U 183/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania K. W.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)r.; znak (...)

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

1. zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, iż zalicza odwołującego K. W. do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności okresowo do sierpnia 2018 roku;
2. zasądza od pozwanego Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. na rzecz pełnomocnika ustanowionego z urzędu radcy prawnego P. J. prowadzącego (...)sp. k. w W. kwotę 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych zero groszy) powiększoną o należny podatek od towarów i usług (VAT) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt VI U 183/16

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia (...)r, Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. nie zaliczył K. W. do żadnego stopnia niepełnosprawności. W uzasadnieniu swojej decyzji wskazał, iż na podstawie dostarczonej dokumentacji medycznej oraz przeprowadzonego badania nie stwierdził naruszenia sprawności organizmu uzasadniającego do zaliczenia go stopnia niepełnosprawności.

Od powyższej decyzji wniesione zostało odwołanie, które zostało rozpatrzone na drodze postępowania administracyjnego przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. który decyzją z dnia (...)roku utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie. W uzasadnieniu organ wskazał, iż schorzenia udokumentowane w toku postępowania oraz ograniczenia w codziennym funkcjonowaniu wynikające z naruszonej sprawności organizmu u odwołującego nie dają podstaw do zaliczenia go do żadnego stopnia niepełnosprawności określonego w art. 4 ust. 1-3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2011 nr 127, poz. 721 z późn. zmianami)

W dniu 2 kwietnia 2016 r wnioskodawca K. W. złożył odwołanie od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.. W uzasadnieniu wskazał, iż od 25 listopada 2015 r Zakład Ubezpieczeń

Spółecznych uznał go za całkowicie niezdolnego do pracy do 30.11.2020 r w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem 18 roku życia i otrzymuje także rentę inwalidzką w wysokości 640 złotych

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. wniósł o jego oddalenie, w uzasadnieniu wskazując, iż na podstawie wywiadu, dostarczonej dokumentacji i przeprowadzonego badania skład orzekający uznał, że stan zdrowia odwołującego nie kwalifikuje go do zaliczenia do osób niepełnosprawnych. Schorzenia udokumentowane w toku postępowania nie dały podstaw do określenia niepełnosprawności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W toku postępowania przed Wojewódzkim Zespołem do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. stwierdzono u K. W., że ma zaburzenia rozwoju mowy. Badanie podmiotowe oraz przedmiotowe wykazało, że odwołujący nie ma ograniczeń w pełnieniu ról społecznych jest samodzielny w czynnościach samoobsługowych i zdolny do prowadzenia gospodarstwa domowego.

W celu określenia schorzeń, na które cierpi odwołujący się i ustalenia ich znaczenia dla orzeczenia wobec niego danego stopnia niepełnosprawności, Sąd postanowieniem z dnia 1 czerwca 2016 roku, dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu otolaryngologii (postanowienie – k. 29 akt sprawy).

Biegły otolaryngolog nie stwierdził niepełnosprawności w żadnym stopniu . Biegły podkreślił, że opóźniony rozwój mowy i ośrodkowe zaburzenie słuchu jest następstwem upośledzenia umysłowego.

Sąd postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2016 roku, dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu psychiatrii (postanowienie – k. 56 akta sprawy).

Z opinii biegłego psychiatry, sporządzonej w dniu 20 września 2016 roku, wynika iż u odwołującego się stwierdzono opóźniony rozwój umysłowy, ma on opóźniony rozwój mowy - mowa jest mało zrozumiała oraz ma ośrodkowe zaburzenie słuchu. Od dziecka był diagnozowany i rehabilitowany w (...)oraz w (...)w Z.. Rozwój K. W. jest na pograniczu normy - nieharmonijny, stwierdzono uogólnioną trudność w uczeniu się, niską sprawność czytania ze zrozumieniem, osłabione umiejętności grafomotoryczne. Jest bierny w kontaktach z ludźmi słabo integruje się z grupą rówieśniczą. K. W. uczy się w drugiej klasie technikum gastronomicznego, w szkole ma zdobyć zawód kucharza. Odwożeniem i przywożeniem K. zajmuje się babcia. Po szkole K. siedzi w domu, ogląda TV, pomaga babci sam nie wychodzi z domu, nie potrafi powiedzieć dlaczego. Robi sam śniadania, potrafi liczyć do stu, zna się na zegarku, ale sam nie robi zakupów, nie odliczy reszty. Nie leczy się, chodzi jedynie na spotkania z logopedą, nastój miewa zmienny, łatwo denerwuje się, bywa agresywny czynnie.

Podsumowując swoją opinię biegła z zakresu psychiatrii M. L. wskazała, iż odwołujący się spełnia kryteria lekkiego stopnia niepełnosprawności do sierpnia 2018 r (opinia biegłego psychiatry – k. 65-66 akta sprawy) ponieważ wymaga opieki osób drugich w związku z ograniczoną zdolnością do samodzielnej egzystencji.

Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego na podstawie dokumentacji lekarskiej znajdującej się w aktach sądowych oraz na podstawie akt Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała. Sąd ustalając stan faktyczny oparł się również na opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty w zakresie psychiatrii. W ocenie Sądu opinia biegłego jest wnikliwa, rzetelna, a dodatkowo została wydana po przeprowadzeniu badania odwołującego się i po wszechstronnej analizie zgromadzonej dokumentacji lekarskiej. Brak jest jednocześnie jakichkolwiek podstaw, by opinii tej odmówić mocy dowodowej.

Sąd zważył, co następuje:

Kwestie dotyczące prawidłowego ustalenia stopnia niepełnosprawności, co jest przedmiotem niniejszego postępowania, są uregulowane w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity – Dz. U. z 2011 roku, Nr 127, poz. 721, ze zm.). Zgodnie z

art. 3 ust. 1 tej ustawy ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą. Są to stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany oraz lekki. Z kolei na podstawie regulacji art. 6 ust. 1 tej ustawy organami właściwymi do orzekania o niepełnosprawności są powiatowe zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności, stanowiące pierwszą instancję, oraz zespoły wojewódzkie jako druga instancja.

W przedmiotowej sprawie odwołujący się zaskarżył decyzję Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności, gdyż uważa, że powinien mu zostać przyznany stopień niepełnosprawności. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności (art. 4 ust. 3) zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Aby ustalić w przedmiotowej sprawie jaki faktycznie jest stan zdrowia K. W. oraz na tej podstawie zakwalifikować go do odpowiedniego stopnia niepełnosprawności należało posłużyć się specjalną wiedzą medyczną. Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Powołana przez Sąd biegła sądowa z zakresu psychiatrii w swojej opinii jednoznacznie wskazała, iż K. W. z uwagi na stan zdrowia jest osobą niepełnosprawną oraz spełnia kryteria zakwalifikowania jego do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Biegła podkreśliła, iż u odwołującego się stwierdzono opóźniony rozwój umysłowy, ma opóźniony rozwój mowy - mowa jest mało zrozumiała oraz ma ośrodkowe zaburzenie słuchu. Od dziecka był diagnozowany i rehabilitowany w (...) oraz w (...) w Z.. Rozwój K. jest na pograniczu normy - nieharmonijny, stwierdzono uogólnioną trudność w uczeniu się, niską sprawność czytania ze zrozumieniem, osłabione umiejętności grafomotoryczne. Jest bierny w kontaktach z ludźmi słabo integruje się z grupą rówieśniczą. K. wymaga opieki osób drugich w związku z ograniczoną zdolnością do samodzielnej egzystencji.

Sąd w pełni podzielił przytoczone wyżej wnioski zawarte w opinii, albowiem uznał je za rzetelne oraz sporządzone po przeprowadzeniu przedmiotowych badań i zapoznaniu się z aktami sprawy, jak i załączoną do nich dokumentacją medyczną.

Uwzględniając powyższe rozważania, w ocenie Sądu, należało zmienić zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z w punkcie I i zaliczyć odwołującego K. W. do lekkiego stopnia niepełnosprawności okresowo do sierpnia 2018 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 k.p.c w związku z art. § 4 ust 3 w związku z § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2015.1801- wejście w życie 1.01.2016 r.). Opłaty maksymalne wynoszą 360 złotych w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego - o czym orzeczono jak w punkcie drugim wyroku powiększonego o stawkę podatku od towarów i usług VAT

ZARZĄDZENIE

(...)